

tale mig over, hvorvidt enkelte Medlemmer af Udvalget have havt en saadan Tanke, men jeg kan sige, at denne Tanke slet ikke ligger til Grund for Finantsudvalgets Indstilling. Der har ikke i Finantsudvalget, saavidt jeg erindrer, været fremsat nogen Paastand i saa Henseende. Jeg troer, at denne Forenings Bidskømsked med Hensyn til Undervisningen af unge Søfarende er almindeligt anerkjendt, og at man mener, at den fortjener særdeles megen Paaskjønnelse, ligesom ogsaa, at den vel kan behøve en Understøttelse af Staten som den, der her er Tale om. Det maa altsaa ikke opfattes paa en saadan Maade, som om der bag denne Indstilling fra Udvalgets Side skulde ligge en saadan Tanke.

Jeg kommer nu til det Spørgsmaal, som har beskæftiget Thinget meest, nemlig Spørgsmaalet om Frederiksborg Stutteri; med Hensyn til dette maa jeg tillade mig at udtale mig for nærmere at klare det Standpunkt, hvorpaa Udvalgets Fleertal i saa Henseende har stillet sig. Den ærede Indenrigsminister yttrede iqaar, at det var hans Mening og havde været den Tanke, der laa til Grund for det Lovforslag, hvormed han fremkom for to Aar siden, at Stutteriet var en meget vigtig Institution, men for at den ret skulde lykkes, behøvedes tre Ting, nemlig Tid, No og Penge. Den ærede Minister meente, at han havde faaet de to sidste Ting, men det imod ikke den første. Jeg vil tillade mig at gjøre den Anskuelse gjældende, at Ministeren heller ikke har faaet den anden Ting, nemlig No, og det er efter min Mening dette, som er det Banffeligste ved den hele Sag, idet der nemlig, selv om Ministerens Lovforslag er gaaet igjennem, dog ikke er kommet den No, som hører til, for at en Institution af den Art skal kunne trives. Thi det vil jo let sees, at en saadan Institution maatte stilles under Indenrigsministerens Bestyrelse og derigjennem vedblive at være en Statsinstitution og derigjennem underkastes alle de Indflydelser og Indvirkninger, som stedse gjøres sig gjældende ved en Institution af den Art, som ikke har privat Ledelse. Derfor troer jeg heller ikke, at den Stilling, Ministeren har tillant Stutteriet, vil give det den No, som er for-

noden, for at Stutteriet skal kunne trives. Men i Forbindelse med denne Betragtning er der andre Synspunkter, som maae træffes frem for ret at bedømme denne Institution. Det er blevet fremhævet, ikke mindst fra Ministerens Side, men ogsaa fra andre Taleres Side, at det frederiksborgske Stutteri er tilstede, fordi det i Tiden skulde udøve en betydelig Indvirkning paa den danske Hestavl. Jeg maa tillade mig at troe, at det kun er, fordi man har udtrykt sig noget kort i denne Henseende, at man overhovedet har kunnet sige dette, thi det er jo klart nok, at efter det Omfang, Stutteriet ved den derom vedtagne Lov nu har faaet, kan det umuligt have en saadan Bestemmelse, og naar vi see hen til det Forhold og de Betingelser, under hvilke den tidligere Lov er givet, viser det sig ogsaa klart, at det frederiksborgske Stutteri aldeles ikke har været bestemt til i den Form, som dengang har været det givet, at tjene paa denne Maade. Det er bekjendt, at Antallet af Hingste eller Væffelere her i Landet er meget stort, saavidt jeg erindrer omtrent 10,000, og hvoreledes et saadant Par, eller nogle faa Dyr, som er det Hele, der findes derude, skulde kunne udøve videre Indflydelse i den Henseende, er jo ikke godt at indsee. Nei, det Stutteri, som skulde kunne gjøre dette, maatte have et ganske andet Omfang, end det frederiksborgske Stutteri har, og derfor er det ogsaa kun meget uegentligt, at man kan sige, at denne Institution i den tidligere Lov har faaet nogen egentlig Stilling som Stutteri. Jeg vil tillade mig i den Henseende at minde om, at det var aldeles tydeligt og bestemt betegnet ved de Forhandlinger, som gif forud for Vedtagelsen af Loven af 1852, at det frederiksborgske Stutteri navnlig med Hensyn til Opfriskelsen af den ældre frederiksborgske Race ikke var Andet end et Forsøg, et Forsøg, som der blev givet Regjeringen 10 Aar til at føre igjennem, og dette Forsøg blev gjort trods ikke ubetydelig Modstand her i Rigsdagen, men væsentlig som Følge af den Paastand, som blev fremsat af de Mænd, som meest levende interesserede sig for Hestavlen her i Landet, nemlig at det vilde være muligt at opfriske den gamle frederiksborgske